

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w K., M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.,
V. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., N. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w K.
przeciwko Szpitalowi im. [...] w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 12 lipca 2021 r., sygn. akt I ACa 51/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 12 lipca 2021 r. w sprawie z powództwa powództwa "I." Sp. z o.o. w K., M. Sp. z o.o. w K., N. Sp. z o.o. w K. i V. Sp. z o.o. w Ł. przeciwko Szpitalowi im. [...] w B. o zapłatę należy zważyć, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r.,

II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., tj. istnienie istotnego zagadnienia w sprawie oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06 Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżący Szpital wskazał, że zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia kwestii, czy zgoda podmiotu tworzącego na dokonanie zmiany wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w rozumieniu

art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 711 z późn. zm.) nie jest wymagana gdy zmiana ta ma nastąpić na rzecz podmiotu uprzednio występującego w charakterze wierzyciela wobec samodzielnego zakładu opieki zdrowotnej na mocy stosunku prawnego będącego źródłem wierzytelności, czy czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, o której mowa w rozumieniu art. 54 ust. 5 ustawy z dnia o działalności leczniczej dotyczy także czynności prawnych, których stroną jest pierwotny wierzyciel czy jedynie podmiotów, które nie występowały uprzednio w tym charakterze wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, a co za tym idzie czy przepis ten odnosi się do każdorazowej zmiany wierzyciela oraz czy zgoda podmiotu tworzącego na dokonanie czynności prawnej mającej na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w rozumieniu art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej może być udzielona czasowo, pod warunkiem rozwiązującym.

Wskazane przez skarżący Szpital zagadnienia prawne są bezprzedmiotowe, gdyż ustalony przez sądy powszechne stan faktyczny wiąże się nie z dokonaniem czynności prawnej i koniecznością uzyskania zgody podmiotu tworzącego na dokonanie zmiany wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, a powstał na skutek rozwiązania zabezpieczającej warunkowej umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy powodami a Bankiem. Warunkowa czynność prawna skutkuje związaniem stron czynnością prawną dotąd, dopóki zdarzenie przyszłe i niepewne się nie ziści. Oznacza to, że oświadczenia stron są definitywne w chwili zawarcia umowy, tylko jej skuteczność zależna jest od spełnienia warunku. Ziszczenie się (lub nieziszczenie) zdarzenia, od tego momentu i bezpośrednio powoduje uzyskanie, zmianę lub utratę praw lub obowiązków (zobowiązań) przez strony umowy (wyrok Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2018 r., I CSK 531/17). Podobnie zagadnienie drugie stanowi w istocie pozorny problem prawny, gdyż ziszczenie się warunku rozwiązującego zawartą przez powodów z Bankiem umowę cesji wierzytelności, spowodowało z mocy prawa zwrotne przeniesienie wierzytelności na rzecz powodów, co nie było czynnością prawną.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga z kolei wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08; z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01; z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżący wskazał, że oczywistej zasadności skargi upatruje w rażącym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku przepisów postępowania, tj. art. 382 k.p.c. oraz art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c., które sprowadzać się miały do rozstrzygnięcia sprawy na dokumentach nie wchodzących w zakres materiału dowodowego zebranego w sprawie i tym samym dokonanie błędnej wykładni art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej w zw. z art. 65 § 1 k.c., który w ocenie pozwanego winien mieć zastosowanie w sprawie oraz poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez stronę pozwaną. Podkreślił, że Sąd Apelacyjny dokonał oceny spornych kwestii na podstawie dowodów, które zostały przez niego pominięte na rozprawie w dniu 7 lipca 2021 r. Skarżący nie zawarł jednak wywodu prawnego i nie wykazał oczywistego naruszenia wskazanych regulacji. Skarżący nie powołuje się przy tym na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona z powodu ww. naruszeń, stąd też nie mogą one stanowić same w sobie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. w zasadzie nie może przy tym stanowić samodzielnego uzasadnienia podstawy kasacyjnej naruszenia prawa procesowego. Przepis ten zawiera ogólną dyrektywę kompetencyjną, wyrażającą istotę postępowania apelacyjnego i dlatego konieczne jest wytknięcie przy konstruowaniu tego zarzutu także innych przepisów normujących postępowanie rozpoznawcze, które sąd drugiej instancji naruszył. Strona powołująca się na

naruszenie tego przepisu powinna wykazać, że popełnione uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 maja 2022 r., II CSKP 972/22). Skarżący zaniechał powyższego stąd podniesiony zarzut nie jest uzasadniony. Celem sformułowania przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2022 r., I CSK 1408/22).

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

[as

at]